

opmærksom paa, hvad jeg indledende sagde, at det her foreliggende Lovforslag efter min Opfattelse paa flere vigtige Punkter betegner et Tilbageskridt, ikke blot i Sammenligning med den forrige Justitsministers Forslag, men ogsaa i Sammenligning med den nugældende Ordning, og at min Gruppe som Følge deraf ikke med nogen større Begejstring gaar ind i Arbejdet for Lovforslagets Gennemførelse.

Axel Møller: I Betragtning af den meget vidtløftige og indgaaende Diskussion, vi førte for et Aars Tid siden her i Tinget, skal jeg fatte mig meget kort, saa meget mere som jeg paa væsentlige Punkter anser det Lovforslag, den højtærede Justitsminister her har forelagt, som en Forbedring i Forhold til det tidligere Lovforslag. Dette gælder saaledes Udeladelsen af Bestemmelsen om offentlig Votering for Højesteret, som jeg vilde anse for et Tilbageskridt. Jeg skal henholde mig til, hvad jeg herom har anført, da Sagen var til Behandling i Fjor, men vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister, at han ikke helt opgiver at overveje, om det dog ikke var rigtigt paa visse Punkter at ændre de nugældende Regler om Voteringen i Højesteret. Ogsaa dette blev fremdraget under Behandlingen i Fjor, baade Spørgsmaalet om Ændring i Voteringsordenen, Spørgsmaalet om at give Højesteret den Adgang, den tidligere havde efter Loven af 1856 til fakultativt at bestemme offentlig Votering — det er en ganske uskyldig Ting, det kan man saa udmærket godt give den —, og endelig ogsaa Spørgsmaalet om Adgang for Parter og andre interesserede til at faa noget mere Besked om, hvorvidt der indenfor Højesteret har været Dissens og paa hvilke Punkter, en Adgang, som de nu er saa godt som afskaaret fra.

Ogsaa med Hensyn til Nedlæggelsen af Søndre Landsret kan jeg slutte mig til den højtærede Justitsminister og glæde mig over, at han her har ændret Standpunkt fra sidste Gang. Jeg synes, at med Hensyn til Søndre Landsrets Nedlæggelse er der et Tilfælde, hvor man kan sige, at forsvarlige Sparsommelighedsbestræbelser gør, at man maa tiltræde Forslaget, og jeg kan ikke se, at de nationale Grunde, som anføres i den Henvendelse, der er kommet nede fra Sønderjylland til Rigsdagen, kan føre til et andet Resultat. Rent saglig set mener jeg, at man maa bifalde, at Søndre Landsret nedlægges.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Dommernes Uddannelse vil jeg gerne have Lov

til at sige, at det er overordentlig vigtigt for hele Samfundet, at Dommernes Uddannelse bliver saa alsidig som muligt. Jeg er derfor tilfreds med, at den højtærede Justitsminister har bibeholdt Adgangen til at konstituere Dommere i Landsretterne. Jeg kunde have ønsket for mit personlige Vedkommende, at Justitsministeren havde bibeholdt det tidligere Forslag om Adgang for Landsretterne til i første Instans at tilkalde Underrettsdommere, og jeg kunde endvidere ønske, at den højtærede Justitsminister maatte finde en Udvej til at bryde med det i hvert Fald tidligere herskende næsten justitsministerielle Monopol med Hensyn til Besættelsen af Dommerembeder. Jeg omtalte i Fjor en Statistik, som viste, i hvilken forbavsende Grad alle de kollegiale Retter var blevet besat med Folk, der stammede fra Ministerierne, ganske særlig Justitsministeriet, og den daværende Justitsminister gav mig Ret i, at dette var uheldigt og satte et for ensidigt Præg paa Landsretterne, der ligesom Højesteret kun vilde kunne styrkes ved, at der ogsaa var Adgang for Underdommere og andre til at avancere op igennem de kollegiale Retter. I Princippet fik jeg Medhold af den tidligere Justitsminister, og jeg antager ogsaa, at den nuværende Justitsminister i Princippet vil være enig med mig, men jeg fik stukket ud, at praktiske Hensyn, navnlig de lave Lønninger for Dommere i de kollegiale Retter, gjorde, at man ikke kunde faa disse andre kvalificerede Folk til at søge ind i de kollegiale Retter. Nu er det jo et lidt uheldigt Tidspunkt at tale om Lønforhøjelser paa, men vi maa jo en Gang — og jo før jo hellere — have rettet de Skavanker, der klæber ved den nuværende Lønningslov, og det vilde være af meget stor Betydning for Staten, om man ved noget bedre Lønninger kunde skaffe Dommere til de kollegiale Retter af mere alsidig Uddannelse, end man nu i Praksis har været henvist til i mange Aar.

Med Hensyn til Forslaget om Udvidelse af Underretternes Kompetence i borgerlige Sager fra 800 Kr. til 2 000 Kr. maa jeg sige ligesom det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, der havde Ordet sidst, at jeg er betænkelig ved det, ikke mindst under Hensyn til de stærke Angreb, der har været rettet derimod fra Professor Munch-Petersens Side. Jeg maa tilføje, at ogsaa Retsplejeudvalgets Flertal har jo udtalt sig imod Forslagets Bestemmelser paa dette Punkt, saa skønt jeg personlig nok kunde tænke mig at gaa til en Udvidelse af den nugældende 800 Kr.s Grænse,